

Kateřina Heroldov

Neboj se,
jen v v
veř

Neboj se,
jen věř

Kateřina Heroldová

Milý čtenáři,

tuto malou knížečku jsem napsala na základě osobních zkušeností s naším Otcem.

Na modlitbách jsem přijala, že je Boží vůlí, abych se tímto způsobem sdílela s dalšími lidmi o tom, jak dobrý a milující je náš Bůh a jak mě osobně obdaroval.

Bůh zcela nadpřirozeným způsobem také finančně zaopatřil 1., 2., 3. i 4. vydání této knížky.

Když jsem uvažovala o způsobu její distribuce (hlavně se zřetelem na to, aby se moje svědectví dostalo především k lidem, kteří jsou utlačováni nemocí), Duch Svatý mi ukázal v Bibli toto místo: Mat 10,8b: Darmo jste vzali, darmo dejte (kral.).

Chci Tě proto touto cestou vyzvat, aby ses porozhlédl(a), zdali ve Tvém okolí není někdo, kdo by potřeboval toto svědectví slyšet, aby ho povzbudilo a pomohlo mu vítězně vyjít ze zápasu s nemocí. Mnohé nevěřící může toto svědectví přivést k našemu Otci!

Budeš-li chtít touto knížkou někoho požehnat, obdržíš ji ZDARMA na adrese: Kateřina Heroldová, Brodská 90, Příbram 8, 261 01.

Lze ji objednat i telefonicky na čísle 604 807 139.

Ráda Ti ji zašlu i poštou.

Úvod

Toto svědectví bylo zapsáno pro slávu Boží. Vzniklo proto, aby každý, kdo jej bude číst, zaznamenal, že Boží láska je naprosto reálná a naděje z ní vyplývající je každému dostupná. Jsou zde popsány skutečné události. Citovala jsem některé verše z ekumenického překladu Bible, pokud bylo použito jiného překladu, je to poznamenáno v textu. Biblické verše jsou podtrženy.

Na počátku doby, kterou jsem se ve svém příběhu snažila přiblížit, se mi, díky Bohu, dostalo biblického vyučování od pastora Miloše Kozohorského. Od něho jsem dostala také laskavé svolení, abych jeho vyučování mohla použít ve svém svědectví. Obsah tohoto vyučování je zestručněn a podán mými vlastními slovy. V textu je odlišen jiným typem písma.

Tímto počinem chci vzdát díky Bohu za ničím nezaslouženou obrovskou milost, které se mi dostává.

Věřím, že mě Pán touto milostí obdařil proto, abych se stala Božím nástrojem a svědectvím těm, kteří ještě Boha nepoznali, a mohli skrze ně zahlédnout naději také pro sebe.

Autorka

Učiň mne, Pane, nástrojem

*Učiň mne, Pane, nástrojem, ať zářím Tvým pokojem.
Kde dusí nenávisť, ať lásku vnáším,
kde tiskne bezpráví, ať křivdy snáším.
Ať viru rozsévám do pochybností,
ať učím sklíčené budovat mosty.*

*Učiň mne, Pane, nástrojem, ať zářím Tvým pokojem.
Ať pokoj přináším, kde zuří hádky,
ať klidnou důvěrou přemáhám zmatky.
Kde vládne temnota, ať světlo křesám,
se všemi smutnými ať v Tobě plesám.*

*Učiň mne, Pane, nástrojem, ať zářím Tvým pokojem.
Požehnej, Pane můj, mé snaze přímé,
víc než být potěšen, chci těšit jiné.
Víc než být pochopen druhé chci chápat,
víc než být milován, chci lásku dávat.*

*Učiň mne, Pane, nástrojem, ať zářím Tvým pokojem.
Kdo dává, dostává, mnohem víc přijme,
kdo ztrácí, nalézá sebe i jiné.
Kdo bližním odpouští, sám milost pozná,
ba ani smrt mu víc nebude hrozná.*

Učiň mne, Pane, nástrojem, ať zářím Tvým pokojem.

V říjnu 1987 mi byla diagnostikována Crohnova choroba (zatím nevyléčitelné chronické zánětlivé onemocnění střev). Během tří let jsem prodělala tři operace, které bezprostředně s touto nemocí souvisely. V červnu 1997 jsem uvěřila v Ježíše Krista a přijala Ho jako svého Pána a Spasitele.

Do roku 1998 bylo vše relativně v pořádku, nemoc „spala“. Já jsem však, dnešními očima viděno, dělala všechno pro to, aby se probudila. Podnikání a z toho plynoucí stres, děti, domácnost, chronický nedostatek času, žádný odpočinek, nefungující rodinné a partnerské vztahy, to vše se kumulovalo, až nakonec...

V květnu 1998 jsem byla přijata na interní oddělení příbramské nemocnice. Nebyla jsem schopna přijímat jakoukoli potravu. Měla jsem téměř neprůchodná střeva se stálým rizikem perforace.

Dále se můj stav už jenom zhoršoval:

Září 1998 - Praha - Bulovka - konzultace s prof. Antošem (jeden z nejlepších specialistů na střevní onemocnění u nás) - enteroklyza (zavedení sondy do střev, RTG).

Říjen 1998 - těžká operace - výsledný stav - zbylo asi 1,3 m tenkého a 1m tlustého střeva (zdravý člověk má asi 7m střev). Prof. Antoš konstatuje, že další operace už pravděpodobně nebude možná. Vysoké dávky kortikoidů a dalších léků (denně 20 ks - včetně minerálů a nezbytných vitamínů). Zdravotní stav se nijak zvlášť nelepší - spíše naopak. Plný invalidní důchod.

Listopad 1999 - enteroklyza - nemoc neustoupila.

Prosinec 1999 - konzultace Praha. Zvýšení dávky kortikoidů.

Březen 2000 - ultrazvukové vyšetření - další progrese choroby.

Vše lékařsky zdokumentováno.

Milý čtenáři, pokusila jsem se jen pro ilustraci co nejstručněji vykreslit vývoj mojí nemoci, abys mohl posoudit, s čím jsem se musela poprat a nad kým jsem zvítězila. Díky Pánu!

Za poslední dva roky se často střídaly stavy únavy, nevolnosti, bolestivé koliky, permanentní průjmky, ale já jsem se na vše snažila hledět vždy optimisticky. Trochu jsem si poležela, protrpěla jsem, co jsem musela a říkala jsem si: „No, vždyť ono se to nezblázní, když nebude to či ono hotovo, udělám to později.“ Jindy zase: „To nezvládnou. To si nemohu dovolit. Vždyť ta moje střeva jsou tak krátká, no - - nemohu se divit, že to či ono si musím odpustit.“ Byla jsem taková pěkně vyrovnaná se svou nemocí, nesla jsem to opravdu „statečně“.

Pán byl se mnou, pociťovala jsem Jeho přítomnost, jak mě nosil na ruku. Však jsem Ho také v modlitbách prosila, aby mě posiloval v mé nemoci, aby mi pomáhal snášet útrapy, které musím přestát. Všichni mi známí mi říkali: „Jak ty to děláš? To je obdivuhodné, jak svou nemoc neseš!“

A já jsem si v duchu uvědomovala, že je to díky Bohu. Jen jsem pořád nějak nemohla pochopit, proč se můj zdravotní stav nelepší. Vždyť jsem tolikrát prosila o uzdravení, i v Bibli se o tom přece mnohokrát píše!

Nakonec jsem se vždy musela spokojit s odpovědí, že „je to asi Boží vůle“, abych byla nemocná. Myslela jsem si, že moje nemoc má nějaký smysl, buď pro mne, že mě skrze ni chce Bůh něco ještě naučit, nebo že je to Boží trest. Nebo že moje nemoc může mít smysl pro někoho jiného. Až uvidí moje utrpení, něco pochopí a uvědomí si svoje chyby, aby je mohl napravit.

Moje střeva vypadala jako spojené jitrničky. Natrávená potrava procházela některými dost rozšířenými místy, aby se pak jen horko těžko protlačila těmi zúženými, která měla v průsvitu průměr třeba jen několik milimetrů. To bylo samozřejmě provázeno nepříjemnými tlaky a bolestmi, na břicho se mi objevovaly tvrdé boule velikosti pěsti, to jak nemohla potrava prorazit.

Stále jsem se pozorovala, často jsem prožívala hrozný strach, že střeva prasknou a bude konec. Hned se vždy prikradly myšlenky na smrt, co bude potom, co děti...

A protože je v Písmu psáno: „Ze všeho díky činite,“ i já jsem Bohu děkovala za to, že na mě posílá tyto těžké zkoušky.

Sobota 1. dubna 2000

Ráno jsem vstala, po obvyklé dietní snídani jsem se dala do úklidu. Chtěla jsem mít vše rychle hotovo, neboť na plánu byl výlet s dětmi. Najednou mě však přepadla silná bolest v břicho. Udělalo se mi nevolno, hučelo mi v hlavě. Musela jsem si lehnout a zaujmout polohu, ve které mě břicho bolelo nejméně. Tyto stavy jsem důvěrně znala, ale tentokrát to bylo nějak horší. Ležela jsem nehnutě, protože při každém pohybu se zvedla vlna bolesti a nepříjemných tlaků.

Nebyla jsem schopna vstát, takže děti nakonec odjely na výlet s otcem. Osaměla jsem. Hlavou se mi zase začaly honit černé myšlenky.

V zoufalství a v bolestech jsem volala k Bohu, plačíc jsem Ho prosila, aby ode mě odebral tento hořký kalich, aby mi zjevil, proč musím tak trpět. Křičela jsem: „Bože, já už nechci být nemocná! Zachraň mne, prosím! Smiluj se nade mnou!“

Aniž bych si nějak uvědomovala význam slov, která mi vycházela z úst, najednou jsem vykřikla: „Satane, jdi už ode mne! Já už nechci být nemocná!“

Až mnohem později jsem si uvědomila, že skrze mne v tuto chvíli promluvil tato důležitá slova Duch Svátý, ale nepředbihejme.

Ještě chvíli jsem se zmítala v těchto hořkých pocitech bezmoci, až jsem se zklidnila a usnula jsem. Když jsem se vzbudila, bylo mi již mnohem lépe, takže jsem mohla číst, a také jsem četla v Písmu.

Odpoledne jsem se telefonicky omluvila ze zkoušky našeho pěveckého sboru a z bohoslužeb, které se konaly v neděli.

Také se mi ozvala moje matka. Nechtěla jsem ji děsit (vždycky, když jsem měla koliku, velmi dramaticky to se mnou prožívala), proto jsem jí nevolala. Nakonec jsem však byla ráda, že ji slyším a že se jí se vším mohu svěřit. Právě ona byla vždy tou, která mě v těžkých chvílích mojí nemoci nejvíce podržela. A byla to také ona a její manžel, kteří mi zprostředkovali schůzku s Milošem Kozohorským, křesťanským pastorem, v jehož životě se stalo již mnoho zázraků.

Domluvili jsme si schůzku hned na další den - na pondělí 3. dubna na Dobříši.

Pondělí 3.dubna 2000

Ráno jsem jako každý den vypravila děti do školy a hned jsem šla na autobus. Na Dobříši na mě čekal na smluveném místě pastor Miloš se svou ženou Marcelou.

Dorazili jsme k nim domů.

Ještě venku jsem si uvědomila, jaký je mezi nimi krásný vztah. Tolik z nich zářila vzájemná láska a úcta.

Stejně i doma - Marcela dělala úplně běžné věci, jaké dělá každá žena, ale dělala je nějak jinak.

Zrovna tak pastor Miloš.

Nedělali nic zvláštního, ale z jejich slov, chování, pohledů jsem cítila nějakou pevnou jistotu, lásku, cítila jsem, že s nimi bydlí Bůh. Bylo to něco moc zvláštního, ale příjemného.

Svěřila jsem jim, co mě trápí, jak kritická je moje situace.

Pastor Miloš ve mně hned na počátku vzbudil naději, že nic není ztraceno. Dohodli jsme se, že mi ukáže některá místa v Bibli, kde je psáno o Boží vůli, o uzdravení, o víře. Dali jsme se tedy hned do toho.

Víra začíná poznáním Boží vůle

V Žalmu 107,20 je psáno, že Bůh seslal slovo své a uzdravil je... Znamená to, že Boží Slovo má v sobě moc uzdravit, ale důležité je si uvědomit, že zodpovědnost za naše uzdravení neleží ani tak na Bohu, jako přímo na nás!

V Př 4,20-22 nám Bůh říká: Můj synu, věnuj pozornost mým slovům, k mým výrokům nakloň ucho. Ať nesejdou ti z očí, střež je v hloubi srdce. Dají život těm, kteří je nalézají, a zdraví celému jejich tělu.

Z těchto veršů lze vyčíst, že Bůh nám klade na srdce, abychom byli pozorní při čtení Písma, neboť skutečně tato slova mají v sobě zvláštní moc. Máme se jimi neustále sytit, abychom v nich objevili něco, co jsme tam zatím neviděli. Stále v nich můžeme nalézat něco nového. Boží Slovo bude lékem nejen pro naši duši, ale pro celé tělo!

Já jsem si doposud myslela, že verše, které se týkají uzdravení, se vztahují jen k duchovnímu životu, vztahovala jsem si je ke spasení duše, k věčnému životu. Z tohoto verše však plynul pro mne nový objev: Boží Slovo platí pro celého člověka, pro ducha, duši i pro celé tělo. A s tím mohu něco dělat! (Pomohla mi knížka K. Hagina Vykoupen z chudoby, nemoci a duchovní smrti.)

Boží Slovo má moc uzdravit. Důležité je nejen to Slovo, ale hlavní je náš přístup k Němu. Člověk s tím může něco dělat, není předem dán nějaký osud, že člověku je souzeno prožívat to a to. Začala jsem tyto verše číst s novou nadějí.

V 1 Tm 2,4-5 je psáno: ...Kterýž (Bůh) chce, aby všickni lidé spaseni byli, a k známosti pravdy přišli (kral.).

Spasení se netýká jenom duše. Celý ten balík s názvem „Spasení“ obsahuje osvobození, bezpečnost, zdraví, uzdravení, hojnost pro každého. (Podle Strongova slovníku řecké slovo „sozo“ znamená nejen spasit, ale i zachránit, vysvobodit, uzdravit, zachovat, scelit.)

To, jestli budeme spaseni nebo uzdraveni, můžeme ovlivnit. Člověku byla od Boha dána svobodná vůle, tedy je na něm, aby o spasení i o uzdravení usiloval, aby ho chtěl, aby vírou uchopil Boží Slovo.

Bůh nechce, aby někdo zahynul (2 Pt 3,9). Boží vůle je život. Není to tedy tak, že by nemoc byla nějakým Božím nástrojem k tomu, aby nás Bůh něco naučil.

Bůh stvořil svět i člověka a viděl, že všechno bylo dobré. Nemoc tu neměla místo. Adam byl dokonalý (1. kapitola Genesis).

Verš Ř 5,12 říká, že skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.

Mezi lidmi se nenajde nikdo, kdo by o sobě mohl říci, že nikdy nezhrěšil. Celý svět je ovlivněn hříchem. A hřích otevřel dveře nemoci.

Hovoříme-li o nemoci, položme si otázku: Co je vlastně nemoc? Co je jejím cílem?

Každá nemoc ničí naše zdravé buňky, jejím cílem je nás zničit. Jsou nemoci, kterým se to samozřejmě nemůže podařit, lékařská věda je na vysoké úrovni, ale jsou i nemoci přirozeně nevyléčitelné, které nás trápí tak dlouho, dokud nezemřeme. Jejich cílem je tedy smrt. **Nemoc je smrt v prvním stadiu.**

Hřích byl legitimním pozváním ďábla do tohoto světa.

Důkazem toho, že Bůh opravdu chce, aby všichni byli spaseni (1 Tm 2,4-5), je to, že poslal svého Syna (Jan 3,16) a obětoval Ho za nás.

Aby spása však mohla přijít ke každému, jedinou podmínkou je, že jeden každý musí uvěřit tomu, že Bůh chce každý hřích odpustit a že Ježíš zemřel za naše hříchy a nepravosti. *Jaký větší důkaz Lásky bychom mohli chtít? (Prostuduj list Římanům 5. a 6. kap.)*

Bůh nechce, aby člověk žil ve hříchu, aby byl od Něho oddělen. Je na člověku, aby tomu uvěřil.

Bůh také nechce, aby člověk žil v nemoci.

Boží vůle je uzdravení.

V Bibli je jediné místo, kde se Ježíše jistý muž ptá, zdali ho chce uzdravit (zdali je to Boží vůle). Je to v Mt 8,2-3: „...,Pane, chceš-li, můžeš mě očistit.“ On vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: „Chci, buď čist.“ A hned byl očištěn od malomocenství.

Všichni lidé, kteří přišli k Ježíši kvůli své nemoci, byli uzdraveni. Ježíš nikdy nikoho neodmítl. Ježíš automaticky vždy věděl, že je Boží vůle, aby všichni byli uzdraveni. Ježíš zde na tomto místě jednou provždy řekl, že je Boží vůlí pro celé lidstvo, aby každý byl uzdraven. Řekl: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (Jan 14,9).

Ježíš je Boží vůle v akci.

V Mk 6,1-6 stojí psáno: ...A nemohl tam učinit žádný mocný čin a podivil se jejich nevěře. A zároveň L 5,17 říká: Moc Páně byla s ním, aby je uzdravoval.

Bylo to v Nazaretě, v místě, kde Ježíš vyrůstal. Lidé, se kterými se tam Ježíš setkal, Mu nevěřili, nechtěli od Něho přijmout uzdravení, odmítlí Ho. On měl moc je uzdravit (L 5,17), ale oni ji nepřijali. Proto Ježíš nemohl kromě drobných případů v Nazaretě nikoho uzdravit. Je to také jediný případ, kdy Ježíš někoho neuzdravil.

Bůh nikoho nemanipuluje. **Pokud my se budeme vzpírat Boží vůli, nemůžeme být nikdy uzdraveni.**

V Žalmu 103,1-3 žalmista zpívá: Dobrořeč, má duše, Hospodinu, celé nitro mé, jeho svatému jménu! Dobrořeč, má duše, Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní! On ti odpouští všechny nepravosti, ze všech nemocí tě uzdravuje...

V tomto verši se říká, že Bůh je mocen a chce uzdravit **každou nemoc.**

V Dt 28,61 je psáno, že Hospodin má moc nad všemi nemocemi, i nad těmi, o kterých se nepíše v Bibli. To znamená, že může uzdravit skutečně každou nemoc.

V 3. listě Janově verš 2 říká: Modlím se za tebe, milovaný, aby se ti ve všem dobře dařilo a abys byl zdrav - tak, jako se dobře daří tvé duši. Počátek uzdravení je tedy v naší mysli. Pokud bude uzdravena naše mysl, náš fyzický stav se pak může dát do souladu s ní.

Bůh uzdravení nikomu nevnucuje, nikým nemanipuluje. Záleží jen na nás, jak uchopíme Boží vůli.

Nejprve musíme chtít mít zdravou mysl (tedy mysl, která je v souladu s Božím Slovem), a pak může být uzdraveno i tělo. A na tom musíme pracovat.

V Oz 4,6 Bůh říká: Můj lid zajde, protože odmítá poznání. Pokud jsme nedošli k poznání, že Bůh chce, abychom byli uzdraveni, nemůžeme to ve víře přijmout, a tudíž to také nedostaneme. Stejně tak je tomu v každé další oblasti (hmotné zaopatření, křest v Duchu Svatém, duchovní dary, atd.). Nedostatek poznání nás odděluje od Božího požehnání.

Víra = důvěra = přesvědčení. Mít víru v uzdravení znamená mít důkazy, které nemůžeme najít jinde než v Bibli. Máme-li je najít, musíme je hledat. Najdeme-li důkazy, nemusíme, ba co víc, nesmíme pochybovat!

Mk 11,24: Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno a budete to mít.

Já jsem žádala Boha o to, aby mě posiloval v nemoci a posila skutečně přicházela. Byla jsem přesvědčena, že je Boží vůle, abych byla nemocná. Až dnes jsem došla k poznání, že jsem se vlastně Boží vůli vzpírala, protože jsem svou nemoc pokorně přijímala (Boží vůle je uzdravení), nemohlo to fungovat! V podstatě jsem v této oblasti sloužila Zlému. Proto nemohlo uzdravení ke mně přijít.

Spousta lidí - a já jsem mezi ně patřila - si myslí, že Boha znají, že s Ním žijí, věří v Ježíše, jsou hotovi obětovat pro Něho mnoho, ale jsou oblasti víry, ve kterých zatím nemají poznání, a proto se u nich v těchto oblastech nemůže nic změnit.

Job také říká Bohu: „Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem“ (Job 42,5).

Říká, že Boha neznal a že došel k poznání, že mnoho výroků, které vyslovil, nebyly pravdivé. Konec Jobova příběhu je dobrý. Job učinil

krok vpřed v poznání Boha a Hospodin mu požehnal tak, že měl všeho mnohem více, než před tím, kdy ho postihly těžké životní rány.

Těmito ranami však Joba nepostihl Bůh, neboť On dává jen dobré věci. Bůh na nikoho neposílá nemoc. Byl to Jobův strach, který ho dostal tam, kde se ocitl. To, že dovolil strachu, aby v něm působil. Strach nepřichází od Boha. Byla to jeho nevěra (lépe nedůvěra, pochybnost) v Boha. Job sám říká:

„To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož jsem se obával, přišlo na mne“ (Job 3,25 - kral.).

V Mt 7,11 je psáno: Jestliže tedy vy, ač jste zlí (hříšní), umíte dávat svým dětem dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí!

Zdalipak by se našel mezi křesťany někdo, kdo by odepřel svému nemocnému dítěti lék, který by ho mohl vyléčit? Nebo dokonce uvalil by někdo z nich na svoje dítě, které se něčím provinilo, nemoc, aby bylo pokornější? Nikdo by to neudělal. A pokud by to neudělal nikdo z lidí, tím spíše to neudělá Bůh! Bůh je milující Otec.

V Jk 1,5-17 se píše: Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek, a bude mu dána. Necht' však prosit s důvěrou a nic nepochybuje. Kdo pochybuje, je podoben mořské vlně, hnané a zmítané vichřicí. Ať si takový člověk nemyslí, že od Boha něco dostane!... Každý dobrý dar a každé dokonalé obdarování je shůry... U něho není proměny ani střídání světla a stínu.

Uzdravení je dobrá věc.

Můžeme mít pocit, že nevíme, co máme pro naše uzdravení udělat. Tento verš nám však dává celkem srozumitelný návod. Stačí upřímně, s důvěrou prosit Boha a spolehnout se na Něho, a bude nám dáno zahlédnout, co je důležité učinit. Najednou Duch Svatý oživí Slovo, které nás posune vpřed. Najednou prožijeme ten „AHA okamžik“. Musíme se tím Slovem ovšem zabývat a hledat Ho.

Jk 1,5: Bůh dává všem bez výhrad a bez výčitek... Bůh nikomu nic dobrého neodepře.

Od koho přichází nemoc?

2 K 4,4: Bůh tohoto světa (satan) oslepil jejich nevěřící mysl, aby jim nevzešlo světlo evangelia slávy Kristovy, slávy toho, který je obrazem Božím.

Bůh nikdy neoslepuje, Bůh osvětluje, dává jen dobré věci (Jk 1,17). Bůh chce, abychom všichni byli spaseni (1 Tm 2,4-5), je to však ten Zlý, který dělá všechno pro to, abychom setrvali v nepoznání. Dokud opravdu nezačneme hledat, co je Boží vůle, bude z nás mít jen radost.

Sk 10,38: Kterak Ježíše od Nazareta pomazal Bůh Duchem Svatým a mocí. Kterýž chodil, dobře čině, a uzdravuje všechny posedlé (správnější překlad říká „utlačované“ - pozn. pastora) od d'ábla, nebo Bůh byl s ním (kral.).

Tady je jasně napsáno, že to, že Ježíš uzdravoval, bylo dobré.

Mezi křesťany je mnoho lidí, kteří si myslí, že Bůh posílá na lidi nemoci, aby je tím něco naučil nebo aby je potrestal. V tomto verši však můžeme zahlédnout zajímavou skutečnost:

Ježíš uzdravoval **všechny, kteří byli v moci d'áblův. Bůh byl s Ním a dal Mu moc uzdravovat.** Kdyby některá nemoc byla od Boha, Ježíš by nemohl uzdravit všechny. Ježíš by nekonal přece nic proti Boží vůli.

Kdyby Bůh chtěl, aby byl někdo z těch lidí nemocen, Ježíš by ho nemohl uzdravit.

Znamená to, že tam nebyl jediný člověk, který by měl nemoc od Boha. A Písmo na tomto místě říká, že je uzdravil **všechny!** Navíc se tu mluví o tom, že **všichni, kteří byli nemocní, byli utlačováni od d'ábla!**

Od koho tedy přichází nemoc? Jen od d'ábla!

Ve verši Ř 6,16 se říká: Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte -

buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede k spravedlnosti.

V L 4,6, když d'ábel pokoušel Ježíše, řekl Mu: „Tobě dám všechnu moc..., poněvadž mně je dána (z řečtiny - zrazena [Adamem]), a komu chce, tomu ji dám...“

Gn 1,26: I řekl Bůh: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem... At' lidé panují nad... celou zemí i nad každým plazem plazícím se po zemi.“

Bůh dal člověku moc panovat nad celou zemí. Ten ji však tím, že poslechl d'ábla a zhřešil, předal satanu. Od té doby ovládl tento svět d'ábel. Bůh dal autoritu člověku a ten ji předal d'áblu. Ten je teď bohem tohoto světa. To vysvětluje mimo jiné, proč se dějí všechny katastrofy a hrůzy kolem nás.

Verš Žd 2,14-15 říká o Ježíši: Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, d'ábla totiž, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví.

Ježíš legitimně d'ábla moci zase zbavil, takže ti, kdo žijí v zajetí nemocí, nepravostí, chudoby apod., jsou již od toho všeho osvobozeni, a tudíž tím nemusejí trpět (Srovnej Ř 6,7-11.).

A dále: Ko 2,14-15: Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž. Tak odzbrojil a veřejně odhalil každou mocnost i sílu a slavil nad nimi vítězství.

D'ábel zneužil své právo, protože vzal Ježíše, který nikdy nezhřešil svým osobním hříchem, do pekla, takže Ježíš mu mohl sebrat - a také to udělal - autoritu nad světem:

Mt 28,18: Ježíš řekl: „Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi.“

Ježíš oloupil d'ábla (Srovnej Mt 12,29.).

Skrze smrt ho porazil.

Co máme tedy dělat?

To je v tento okamžik zásadní otázka a na ni následuje zásadní odpověď:

Je nutné si uvědomit, že nemoc přichází od d'ábla. Není to Boží vůle pro mne.

Boží vůle pro mne je uzdravení!

AHA! Ale co mám udělat?

Jk 4,7: Podříd'te se tedy Bohu. Vzepřete se d'áblu a uteče od vás, přiblížte se Bohu a přiblíží se k vám.

Musíme si uvědomit, že d'ábel je za každým symptomem naší nemoci!

Nesmíme ani na okamžik připustit, že Bůh nechce, abychom byli uzdraveni. Nesmíme si z naší nemoci udělat přítele! Pak bychom se jí nemohli vzepřít!

Když se hlásí nějaké příznaky choroby, nehleďme na ně! Vzepřeme se jim! Dívejme se na to, co je Boží vůle pro nás! Úžasné!

Jak se můžeme Bohu přiblížit? Žádným jiným způsobem, než modlitbou.

Stejně z Ef 4,27: ...a nedopřejte místa d'áblu.

Záleží to jen na nás, zdali bude mít d'ábel nad námi moc. Nedopřejeme-li mu místa, nemá šanci v nás působit!

Bůh si nepotřebuje používat nemoc k tomu, aby nás něco dobrého naučil:

2 Tm 3,16-17: Veškeré Písmo pochází z Božího Ducha a je dobré k učení, k usvědčování, k nápravě, k výchově ve spravedlnosti, aby Boží člověk byl náležitě připraven ke každému dobrému činu.

Je to tedy Písmo, které nás má vést k nápravě. Bůh nás nečistí nemocí, ale očišťuje nás krví Ježíše Krista. Jeho krev je víc než DOSTATEČNÁ k našemu očištění.

Víra je zákon

Bůh stvořil člověka jako svobodnou bytost, a tak nemůže pro člověka nic udělat, pokud on sám nebude chtít.

Přestože Bůh chce, nemůže nikoho spasit (uzdravit), když dotyčná osoba sama něco neudělá. Člověk musí mít úplnou jistotu a poznání v tom, co je Boží vůle pro něho.

Bůh má MOC mě i tebe uzdravit.

Na Boží straně už je vše hotovo. Bůh poslal svého Syna a Ježíš zemřel za naše hříchy a nemoci, Jeho ranami jsme uzdraveni (Iz 53,4-5). Všechny nemoci nesl na kříž za nás, my už je nemusíme nést.

Záleží jen na člověku, aby uzdravení přijal.

Jak to udělat? Skrze víru.

V Ř 3,27 se píše o tom, že víra je zákon. Jak jsme uvěřili, tak se nám stane. Zákon znamená, že platí-li něco pro jednoho, musí to platit vždy, všude a pro každého. Dostane-li někdo něco na základě své víry, může to mít i druhý.

Bůh má moc uzdravit, víra je však podmínkou, která musí být naplněna, aby Bůh mohl způsobit změnu.

Mk 5,25-34: Byla tam jedna žena, která měla dvanáct let krvácení. Podstoupila mnohé léčení u mnoha lékařů a vynaložila všechno, co měla, ale nic jí nepomohlo, naopak, šlo to s ní stále k horšímu. Když se doslechla o Ježíšovi, přišla zezadu v zástupu a dotkla se jeho šatu. Říkala si totiž: „Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!“ A rázem jí přestalo krvácení a ucítila v těle, že je vyléčena ze svého trápení. Ježíš hned poznal, že z něho vyšla síla (Boží moc), otočil se k zástupu a řekl: „Kdo se to dotkl mého šatu?“ Jeho učedníci mu řekli: „Vidíš, jak se zástup na tebe tlačí, a ptáš se: „Kdo se mne to dotkl?““ (Všichni se Ho dotkli a jen ona byla uzdravena). On se však rozhlížel, aby našel tu, která to učinila. Ta žena věděla, co se s ní stalo, a tak s bázní a chvěním přišla,

padla mu k nohám a pověděla mu celou pravdu. A on jí řekl: „Dcero, tvá víra tě zachránila (uzdravila - kral.). Odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení!“

Ježíš neřekl té ženě: „Je to moje moc, která ze mě vyšla a uzdravila tě.“ Ale řekl: „**Tvá víra tě uzdravila!**“

Rozdíl mezi tou ženou a ostatními, kteří se Ho dotýkali, byla její VÍRA.

Člověk sám ze sebe nemá moc se uzdravit. Tu moc má Bůh, ale naše víra je podmínkou, aby Boží moc mohla proudit do nás. V Novém zákoně je devatenáct individuálních případů uzdravení, z toho dvanáct skrze víru.

Na dalším místě v Bibli (Mk 9,14-29) se píše o jiném případě uzdravení: Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli. A celý zástup, jakmile ho uviděl, užasl. Přibíhali k němu a zdravili ho. Ježíš se jich otázel: „Oč se s nimi přete?“ Jeden člověk ze zástupu mu odpověděl: „Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha, a nemůže mluvit. Kdekoli se ho zmocní, povalí ho a on má pěnu u úst, skřípe zuby a strne. Požádal jsem tvé učedníky, aby ducha vyhnali, ale nedokázali to.“

Oni totiž nemohli.

Bylo Boží vůli, aby ten chlapec nebyl uzdraven? Naprosto NE! Není to tak, že by Bůh chtěl uzdravit jenom někdy a jenom někoho! Ježíš chlapce uzdravil, přestože učedníci nemohli.

Důvodem byla jejich nevěra.

Ježíš vždycky plnil JEN Boží vůli. Tím potvrdil, že VŽDY je Boží vůle UZDRAVIT.

Odpověděl jim: „Pokolení nevěřící, jak dlouho ještě budu s vámi? Jak dlouho vás mám ještě snášet! Přiveďte ho ke mně!“ I přivedli ho k němu. Když ten duch Ježíše spatřil, hned chlapce zkroutil křečí, padl na zem, svíjel se a měl pěnu u úst. Ježíš se zeptal jeho otce: „Odkdy to má?“ Odpověděl: „Od dětství. A často jej zlý duch srazil, dokonce do ohně i do vody, aby ho zahubil. Ale můžeš-li (máš-li tu moc), slituj se nad námi a pomoz nám.“ Ježíš mu řekl: „Můžeš-li! Všechno je možné tomu, kdo věří!“ ...

Ježíš s ním nemluvil o tom, jestli má moc uzdravit, ale řekl mu vlastně: „Nejde o to, jestli já mám moc, jde o to, jestli ty tomu věříš! Jestli ty máš víru, pak se to stane.“ ...Chlapecův otec rychle vykřikl: „Věřím, pomoz mé nedověře!“

Bible říká, že věříme srdcem. On v srdci uvěřil, ale rozum mu říkal něco jiného.

Uvěřit něčemu znamená přijmout to jako pravdu. Víra je spolehnout se na to, co Bůh řekl.

Když Ježíš viděl, že se sbíhá zástup, pohrozil nečistému duchu: „Duchu němý a hluchý, já ti nařizuji, vyjdi z něho a nikdy už do něho nevcházej!“ Duch vykřikl, silně jím zalomcoval a vyšel. Chlapec zůstal jako mrtvý, takže mnozí říkali, že umřel. Ale Ježíš ho vzal za ruku, pozvedl ho a on vstal. Když vešel do domu a jeho učedníci s ním byli sami, ptali se ho: „Proč jsme ho nemohli vyhnat my?“ Řekl jim: „Takový duch nemůže vyjít jinak než modlitbou (a půstem - kral.).“

Nabitá těmito novými informacemi jsem odjela domů. S pastorem Milošem jsme se dohodli, že se sejdeme ještě aspoň jednou. Náš rozhovor jsme nahráli na diktafon, takže jsem si ho mohla doma znovu a znovu procházet, udělat si poznámky, které jsem při každém dalším poslechu rozšiřovala o nové.

Opravdu intenzivně jsem studovala ta místa, která mi pastor Miloš ukázal. Doslova jsem je hltala, sytila jsem se jimi a Boží Slovo začalo ve mně mocně působit. Trvalo to přesně tři dny, než jsem ve své mysli a v srdci přijala, že je Boží vůle pro mne, abych byla uzdravena.

Prostě jsem se ve čtvrtek 6. dubna 2000 ráno probudila a věděla jsem, že je to hotovo. Měla jsem tak silnou potřebu se s někým o tu radost podělit, že jsem hned telefonovala pastorovi Milošovi a Marcele, matce a mé blízké přítelkyni Heleně: „Sláva Pánu! Jsem uzdravena! Vím, že vím, že vím!“

Moje maminka měla radost, i když zprvu mému uzdravení tolik nevěřila, nepřijala to ve víře jako já.

Když jsem jí další den plná síly od Pána sdělovala své velké plány na víkend, hned mě, jako ještě nedávno, usměřňovala „k mému dobru“, abych se šetrila a dělala jen to, na co mám síly.

V legraci jsem jí odvětila: „Tohle bývalo dobré, ale teď už si to nech! Já jsem uzdravena a mohu dělat všechno!“

Zato Helena mě překvapila. Chvilí po mém telefonátu u mně zazvonila a přinesla mi krásnou rudou růži se slovy: „To je na oslavu toho, že se v tobě zrodilo něco nového.“

Měla pravdu. Opravdu ve mně povstal nový druh víry, který jsem ještě neznala. Cítila jsem se Bohu mnohem blíže, než doposud (1 J 5,4-5: Všecko zajisté, což se narodilo z Boha, přemáhá svět. A toť jest to vítězství, kteréž přemáhá svět, víra naše. Kdo jest, ješto přemáhá svět, jedině, kdož věří, že Ježíš jest Syn Boží? - kral.).

Obě jsme byly tak dojaté, že jsme si padly kolem krku. Štěstím jsme plakaly.

Některé důležité verše (Iz 53,4-5, Jk 5,15, Dt 28,61, Ga 3,13) jsem si na počítači napsala velkými písmeny, vytiskla a nalepila doma na nejfrekventovanější místa (na kuchyňskou linku a na zrcadlo), abych je měla pořád na očích.

Bůh mě stále vedl. Ukazoval mi ještě další a další místa, která mi čím dál tím více otevírala oči.

Poslouchala jsem i křesťanské vyučování na kazetách, které se podivuhodně vždy týkalo problémů a míst, kterými jsem se zabývala. Bůh je tak dobrý a moudrý!

Třeba Ř 10,17 (kral.): Víra z slyšení, slyšení pak skrze Slovo Boží. Víra vzniká ze slyšení hlasu Ducha Božího.

Ne čtení Bible přináší víru, ale to, že čtené Slovo slyšíme ve svém srdci nějakýma vnitřníma ušima! Iz 50,4-5: Panovník Hospodinprobouzí mi uši, abych slyšel jako učedníci. Panovník Hospodin mi otevřel uši a já nevzdoruji ani neuhýbám nazpět.

Pokusím se ti, milý čtenáři, přiblížit ty skutečnosti, kterými mě Bůh provázel a které upevňovaly moje přesvědčení, že jsem na té pravé cestě k uzdravení:

Boží Slovo je pravda (J 17,17), **nezměnitelné** (Ž 89,35), **věčné** (Iz 40,8). Slovo Boží je jediná přímá linie k řešení všech problémů.

Dále:

Mt 24,35: *Nebe a země pominou, ale Slovo Boží nikdy nepomine.*

Boží Slovo je stvořitelské:

Ž 148,5b: *...přikázal a bylo to stvořeno.*

Ř 4,17b: *...a povolává v bytí to, co není, jako by bylo (kral.).*

Iz 55,11: *...nenavrátil se s prázdnou, ale vykoná, k čemu jsem je poslal.*

Boží Slovo je zbraň:

Jr 23,29: *oheň, kladivo.*

Ef 6,17b: *meč Ducha (dokonce zbraň útočná!).*

Ježíš odpovídal satanovi Slovem Božím (L 4.kap.).

Boží Slovo je lék:

Př 4,22: *slova jsou uzdravením celému tělu těm, kteří je nalézají. Bible mi tady říká, že ta slova mám hledat! Na jiném místě: kdo hledá, nalezne (Mt 7,8).*

V L 7,7b se píše, že stačí, aby Boží Slovo bylo vyřknuto, aby byl člověk uzdraven.

Když se Božímu Slovu otevřu, může ve mně začít mocně působit, může se projevit Jeho síla (1 Te 2,13).

Boží Slovo rozsuzuje, je ostřejší než meč (Žd 4,12), **osvobozuje** (J 8,32), **slouží k novému narození** (Jk 1,18).

Boží Slovo očisťuje (J 15,3, Ef 5,26), **je potravou** (Mt 4,4b), **plodí víru** (Ř 10,8).

Boží Slovo je Ježíš sám (J 1,1-4).

Když jsem se zabývala těmito místy, byla jsem až překvapena zjištěním, že v Písmu je obsažen opravdu celý život. My se nemusíme ničeho bát a můžeme se plně spolehnout na to, co Boží Slovo říká. Jaká je to úleva! Sláva a díky Bohu!

Chci se na tomto místě zmínit ještě o jedné věci, která mi vrtala hlavou. Už na počátku jsem psala, že jsem užívala velké množství různých léků.

Už při našem prvním setkání s pastorem Milošem jsem se ho ptala, zdali si myslí, že mohu přestat brát léky, když přijmu uzdravení od Pána.

Odpověděl mi: „Nikdo jiný než Bůh ti nemůže říci, abys přestala brát léky. Nech se vést Duchem Svatým, On ti dá jasně najevo, zda a kdy máš léky přestat užívat. Kazatel nemůže nikdy říci člověku, aby přestal brát léky. On sám může pevně stát ve víře a sám by ve stejné situaci léky brát nemusel, ale každý člověk na tom není s vírou stejně. Člověk musí být v této věci velmi opatrný. Jsou léky, které - když je vysadíš na dva dny - mohou způsobit, že člověk zemře, a jiné léky, se kterými to není tak dramatické. Víra není pokus. Člověk musí opravdu vědět, co dělá. Musí mít v srdci jistotu od Boha o tom, jaké má dělat kroky. Na druhou stranu si ovšem nemyslím, že by Bůh potřeboval ke tvému uzdravení, abys přestala brát prášky. Je všemocný a taková věc Ho nemůže zastavit. Tebe neuzdraví to, že přestaneš brát prášky, tebe uzdraví Boží Slovo.“

Byla jsem vděčná za tuto odpověď. Nějak mi ale stále nešlo dohromady: když už jsem přijala uzdravení, proč bych tedy užívala takové množství léků? Stále jsem však neměla onu jistotu zjevenou Duchem Svatým, o níž mluvil pastor Miloš. Přesto jsem nějak podvědomě denní dávky snižovala, po týdnu jsem užívala asi 1/4 toho, co jsem měla předepsáno od lékařky.

Ten den D, kdy mi Duch Svatý dal jasně najevo, že není potřeba, abych polykala dál léky, přišel asi o dva týdny později. Vše mám pečlivě zaznamenáno ve svém diáři. Sláva Pánu!

Najednou jsem měla pevnou jistotu, že se mohu v této věci plně spolehnout na Boha, že je mocen učinit, co říká Jeho Slovo. Vysadila jsem tedy všechny ty dryáky, bylo to 19. dubna 2000.

Protože jsem měla střeva krátká tak, že nestačila vstřebávat potřebné živiny pro tělo, užívala jsem také nějaké důležité minerály a vitamíny. Měla jsem zkušenost, že když se mi někdy „podařilo“ si je zapomenout pár dní vzít nebo když byly dávky nižší, trpěla jsem křečemi v končetinách. Několikrát se stalo, že jsme museli volat záchranku, až tak byly potíže velké. Bylo to vždy velmi nepříjemné a bolestivé, takže tyto léky jsem se vysadit neodvážila.

Chlácholila jsem sama sebe: jsou to jen vitamíny a minerály...

Bůh mi však zanedlouho dal najevo, jak to myslí:

Za pár dní jsem se vydala s dětmi na chatu. Byly svátky, takže byly skoro čtyři dny volna. Večer, když jsem si chtěla vzít své pilulky, jsem ke svému zděšení zjistila, že je s sebou nemám, přestože jsem byla přesvědčena, že jsem je sbalila spolu s jídelm!

Nastal vnitřní duchovní boj. Začaly se mi honit hlavou myšlenky, co se mnou budou děti dělat, až přijdou ony obávané křeče, domů jsem jet pro léky nemohla... Co teď?

Bůh mi v tu chvíli ukázal, že mi nezbývá nic jiného, než se na Něj opravdu plně spolehnout a věřit Mu.

Pevně stojím ve víře a spoléhám na Boha. Žádné křeče se do dnešního dne nedostavily, a to jsem od té doby nesnědla jeden jediný prášek!!! Bůh je mocný a úžasný!

Ale to jsem již trochu předběhla události dalších dnů.

Pondělí 10. dubna 2000

Na tento den byla smluvena další schůzka s pastorem Milošem a Marcelou na Dobříši.

Tentokrát jela Helena se mnou. Od začátku hltala biblické vyučování na kazetách spolu se mnou. Potřebovala totiž také uzdravení nejen pro sebe (trpěla častými silnými migrénami), ale hlavně pro svou dvanáctiletou dcerku Terezku, která již od malička trpěla těžkou alergií a měla nějaké zažívací potíže. Často jí bývalo po jídle nevolno. Z obavy, že jí bude špatně, nechtěla už téměř nic jíst, zvláště v odpoledních a večerních hodinách. Těch probdělých nocí, o kterých mi Helena, vždy zničená, vyprávěla! Lékaři nemohli přijít na příčinu těchto potíží, přestože Tereška prošla všemi možnými vyšetřeními.

Pamatuji se, s jakými pocity jsme jely na Dobříš. Nabývala jsem stále pevnější přesvědčení, že mám jistotu uzdravení, přestože symptomy mojí nemoci zatím nezmizely, ale já jsem jim nemusela věnovat pozornost jako dříve. Uvědomovala jsem si je tak nějak z dálky. Nevyvolávaly ve mně už vůbec žádný strach jako dříve.

Helena mi zase vyprávěla, jak její Tereška dětsky (jak jinak) přijala, že modlitba pastora Miloše ji může uzdravit.

Obě jsme byly plny očekávání a dychtily jsme po nových informacích od Pána!

Něco více o víře

2 K 5,21: Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.

Božím řešením pro lidstvo nebylo jenom mu odpustit hříchy, ale dát mu také novou přirozenost, která nehřeší:

1 J 5,18: Víme, že nikdo, kdo se narodil z Boha, nehřeší, ale Syn Boží jej chrání a Zlý se ho ani nedotkne.

Bible říká, že **každý**, kdo se narodil z Boha, nehřeší. Hříšné jednání je důsledek lidské přirozenosti, kterou máme, dokud se sami vědomě nerozhodneme následovat Ježíše - znovu se narodit.

Po znovuzrození se vnitřní podstata člověka mění, dostaneme Boží přirozenost, máme v sobě nového ducha, který nehřeší (každý kdo se znovuzrodil, najednou toužil dělat jiné věci než před tím - 1 K 2,12).

Neznamená to, že by křesťané nehřešili, ale není to jejich duch, kdo hřeší, ale jejich tělo, které má ještě starou přirozenost.

Po znovuzrození jsme spravedlností Boží (Srovnej Ř 7,15-23.).

Každý člověk je uzpůsoben k tomu, aby byl schopen uvěřit čemukoliv. Jsme schopni uvěřit tomu, co slyšíme v televizi, co čteme v novinách, vyprávění různých zážitků našich přátel, zkrátka všemu.

Člověk ale potřebuje důkazy pro to, aby mohl něčemu uvěřit.

Abychom mohli věřit Bohu, důkazy nemůžeme hledat nikde jinde než v Bibli.

J 17,17: Posvěť je pravdou. Tvoje slovo je pravda (realita).

Boží Slovo je pravda. Buď Ho můžeme přijmout, to je pak víra, nebo odmítnout a to je nevíra (nevěra). Uvěřit Božímu Slovu znamená přijmout Ho jako pravdu, přijmout Boží vůli jako realitu, přestože rozum nebo okolnosti nám říkají něco jiného. To je v podstatě víra. Je to otázka rozhodnutí se pro „vyšší pravdu“.

Žít z víry znamená jednat ne podle toho, co říkají okolnosti, co říká doktor, ale podle toho, co říká Bible, co je pravda. To je život víry.

Jk 2,17: ...Víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá.

Jestliže to, čemu věříme, nebudeme také žít, nic se nemůže změnit. Víra je důkazem neviditelných věcí.

Žd 11,1: Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.

Víra je spolehnutí se na Boží Slovo, podřízení se Boží vůli. Pokud znám realitu, pravdu, musím podle ní žít.

Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných (toho, v co doufáme) (Žd 11,1 - kral.).

Víra sama je důkazem toho, že jsme uzdraveni. Víru máme, když přijmeme Boží Slovo jako pravdu (Iz 53,5: Jeho ranami jsme uzdraveni).

Víra není pocit. Víra je rozhodnutí, je to akt vůle.

Důležité je v rozhodnutí, které učiníme, vytrvat.

Boží Slovo je realita. Uzdravení je realita. Naplnění každé potřeby je realita. V tom musíme pevně stát. Jde jen o to poznat Boží vůli, abychom věděli, co je realita, a pak podle toho jednat.

Žd 11,6: Bez víry však není možné zalíbit se Bohu.

Žd 11,11: Také Sára věřila, a proto přijala od Boha moc, aby se stala matkou, ačkoliv už překročila svůj čas. Pevně věřila tomu, kdo jí dal zaslíbení.

Bez víry není možné od Boha nic přijmout.

V Bibli je spousta ilustrací o tom, jak lidé věřili (př. Žd 11.kap.).

Víra není proces, víra je rozhodnutí. Ale manifestace, projevení víry (toho, čemu jsme uvěřili), je proces.

Použijme podobenství o semeni:

Semeno, které je zasazeno do země a má všechny podmínky, které jsou potřeba k tomu, aby vzrostlo, je důkazem toho, že vyroste strom, který je zatím neviditelný, ale který za nějaký čas jistě přinese plody.

Semeno musí být v zemi tak dlouho, dokud nevyrostou plody! Nemůžeme ho stále vyhrabávat a kontrolovat - tím ho zničíme.

Samozřejmě, máme očekávání, ale takové, které je vyprodukované vírou!

2 K 5,7: Skrze víru chodíme, ne skrze vidění (kral.).

Důležitá je příprava na uzdravení (nebo na jakoukoli jinou věc, kterou chceme přijmout), a tou je **poznání Božího Slova**.

Čím více je člověk naplněn Slovem, tím snazší je pak dosažení výsledku.

Někteří křesťané často vyhledávají misionáře, skrze které se projevují dary uzdravování. Objíždějí evangelizační shromáždění, kde se dějí zázraky, ale oni uzdravení nejsou.

Pak se začnou zabývat Božím Slovem, a nakonec jsou uzdraveni doma v obýváku.

Čím více je člověk závislý na Božím Slově, tím méně je závislý na jiném člověku. *Chvála Pánu!*

Boží Slovo připravuje člověka na to, aby se mohlo plně manifestovat uzdravení.

Ježíš také, když chodil po této zemi, nejdříve kázal, vyučoval Boží Slovo, a teprve potom uzdravoval, aby lidé byli připraveni a schopni uzdravení přijmout.

Je to stejné jako na olympiádě. Ten, kdo se připravoval, bude na tom lépe než ten, kdo běžel stejný závod bez přípravy.

Nebezpečí hrozí, když se zdravotní stav začne zlepšovat. Člověk vidí zlepšení a přestane se dívat na uzdravení ve víře - ve svém srdci, ale začne se dívat svými tělesnými očima, má dobré pocity, sklouzne do těla a o své uzdravení přijde.

2 K 5,7: Nebo skrze víru chodíme, ne skrze vidění! (kral.)

Může se také stát, že přijmeme uzdravení ve víře, ale náš zdravotní stav se začne zhoršovat.

Důležité je vytrvat ve víře, nepřestat věřit.

I Bible přináší svědectví o této situaci:

Jairus přišel za Ježíšem ve víře pro uzdravení své nemocné dcery. Ta však mezitím zemřela. Ježíš mu řekl: „Neboj se, jen věř!“ (Mk 5,36) (Přesný překlad angl. Rozšířeného překladu Bible je: Pokračuj ve víře, nepřestávej věřit! - pozn. pastora)

On věřil a jeho dcera byla vzkříšena!

Mk 4,16-17: A podobně ti, u nichž je zaseto na skalnatou půdu: Ti slyší slovo a hned je s radostí přijímají. Nezakořenilo se v nich však a jsou nestálí. Když pak přijde tíseň pro pronásledování pro to slovo (tlak d'ábla), hned odpadají.

Víra má moc přemoci d'ábla, i když nejsou ještě vidět výsledky, ba i když se stav zhoršuje.

Čím více se blížíme k cíli, tím více se bude d'ábel snažit nás o to připravit.

Nestarejme se o pocity, o okolnosti! Zaměřme se na Boha, na Boží Slovo, na pravdu.

Bible říká, že naše víra je naše vítězství! Ona má moc přemoci d'ábla.

Víra nemá nic společného s pocity. Určujme si, jak se chceme cítit! Pocity se dříve či později musí dát do souladu s pravdou! Boží Slovo je stále pravda, nezávisle na pocitech.

Bible říká, že vše, co se narodilo z Boha, zajisté přemůže svět!

Ř 1,17: Spravedlivý z víry bude živ. Nežijme z pocitů, z úspěchů, žijme z víry. Spravedlivý je v Božích očích ten, kdo zachovává Boží Slovo. Poslušnost Bohu **vždy** vede k úspěchu.

Skrze víru ke skutkům

2 K 4,13: Ale máme ducha víry, o níž je psáno: „Uvěřil jsem, a proto jsem také promluvil“ - i my věříme, a proto také mluvíme,...

Víra, která nemluví, je němá. Nemůže nic ovlivnit.

Základní skutek, kterým se uvolňuje víra, je mluvení, jednání, slovo víry. Až když začneme promlouvat, jednáme ve své víře a věci se mohou začít měnit, dávat se do souladu s pravdou, protože to, čemu věříme, je pravda.

Když přijmeme něco jako pravdu, máme víru. Pak se to stane naší osobní zkušeností. A to je právě ta víra, která uzdravuje, která nás zvedne ze smrtelné postele, ta víra, kterou máme ve svém srdci. Musíme však v té víře také jednat (mluvit).

Křesťanem se člověk stane, ne když uvěří, ale až když promluví a vyzná svými ústy Ježíše jako svého Pána (Ř 10,9-10). Přijme tyto skutečnosti jako pravdu. V tu chvíli je spasen. Cítí to? Zpravidla hned necítí ani nevidí spasení. Jeho víra však je toho důkazem.

Stejně je tomu i s uzdravením.

Důsledky víry

Na počátku byla Boží vůle, pak víra, jednání (mluvení) a nakonec přijde manifestace (důsledek víry).

2 K 4,18: Když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné (kral.).

Bible říká, že jsou věci, které se vidí a věci, které se nevidí.

Uzdravení se nevidí, my však ho musíme vidět srdcem, svými duchovníma očima, vírou. Fyzickými očima se nedíváme, nejsme určováni tím, jaká je diagnóza, ale pouze tím, co říká Boží Slovo. (Chodíme skrze víru, ne skrze vidění.)

Jsou věci, které (podle Božího Slova), ač jsou neviditelné, jsou věčné. Uzdravení je věčné.

Nebe a země pominou, ale Boží Slovo nikdy nepomine (Mt 24,35).

Boží Slovo je věčné, nikdy se nezmění, nikdy neselže a stále platí. Buď se dáme na stranu Božího Slova a budeme žít navěky, nebo se dáme na stranu toho, co vidíme, a pak s tím zahyneme.

Člověk musí být zaměřen na Boží Slovo a na Boží zaslíbení, na která se může plně spolehnout. To je jediná cesta k úspěchu v každé oblasti.

Gn 17,5: Nebudeš se už nazývat Abram (tj. Otec výsosti), tvé jméno bude Abraham (tj. Otec množství národů). Určil jsem tě (minulý čas!) za otce hlučícího davu pronárodů. (Srovnej s 1 Pt 2,25: Jeho rány vás uzdravily.)

To je Boží Slovo. To je realita. Bůh je pravdomluvný, vidí nás jako uzdravené, a to je pro nás důležité. My jsme to, co říká Bůh, ne to, co říkají lidé, okolnosti, doktoři!

Věřme více Boží mysli než naší mysli! Je to otázka rozhodnutí, čemu budeme více věřit, zdali Bohu nebo svojí hlavě.

Nezbývá než **chválit Boha za to, že jsme uzdraveni!** Haleluja!!!

V Ř 4,17-18 se píše o Abrahamovi: Jakož psáno jest: Otcem mnohých národů postavil jsem tebe, před obličejem Boha, jemuž uvěřil, kterýž obživuje mrtvé, a povolává i těch věcí, jichž není, jako by byly. Kterýž v naději proti naději uvěřil, že bude otcem mnohých národů, podlé toho povědění: Takt' bude símě tvé (kral.).

Abram uvěřil v Boží zaslíbení. Podřídil se tomu, jak ho viděl Bůh. Bůh ho viděl jako otce mnohých národů, zaslíbil mu potomstvo.

Ř 4,19-21: A nezemdlev u víře, nehleděl na své tělo již umrtvené, ješto téměř ve stu letech byl, ani na život Sáry umrtvený. O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, dav chválu Bohu, jsa tím jist, že cožkoli zaslíbil, mocen jest i učiniti (kral.).

Abraham se celou dobu díval na Boží zaslíbení, nedíval se na své tělo.

Stejně tak i my se musíme dívat na Boží zaslíbení: Jeho ranami jsme byli uzdraveni (ne budeme), Bůh nás vidí uzdravené, to je Boží realita.

Dále se máme zabývat tím, co vidí náš duch, nikoli tím, co vidí naše oči.

Jsou věci, které hned nevidíme (uzdravení, zodpovězená modlitba...), ale my je máme přijmout ve víře - a na ně máme hledět vírou, ne našima tělesnýma očima. Chodíme skrze víru, ne skrze vidění (2K 5,7 - kral.).

Abraham a Sára si byli jisti, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil (Ř 4,19). Když tedy povoláme nějaké věci ve víře (Abram se začal nazývat Abrahamem - povolal své potomstvo), pak se stanou.

Ještě než se budeme zabývat dalšími důležitými verši, připomeňme si obsah 11. kap. Marka, verše 12-14. Na tomto místě byl proklet fíkovník, který nenesl plody. Ježíš v jeden den řekl slovo: „Ať z tebe již navěky nikdo nejí ovoce.“ Učedníci to slyšeli.

V tento okamžik se nic nestalo, důsledky Ježíšových slov se projevily až za nějaký čas, fíkovník uschl až další den. Učedníci se tomu divili. Až po této zkušenosti je začal Ježíš vyučovat o víře.

Mk 11,20-24: ...Ježíš jim odpověděl: „Mějte víru v Boha! (lepší překlad říká víru Boží - pozn. pastora) Amen, pravím vám, že kdo řekne této hoře: ‚Zdvihni se a vrhni se do moře‘ - a nebude pochybovat, ale bude věřit, že se stane, co říká, bude to mít.“

Stejně tak jsou v Bibli popsána uzdravení, která se nestala okamžitě (J 9,6-7).

Dále Bible říká, že ten fíkovník uschl od kořene.

Bůh jde na kořen věci, výsledek se manifestuje za nějaký čas.

...,Proto vám pravím: Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, je vám dáno, a budete to mít“...

Ježíš učí: Víra znamená, že věc, která se nás osobně týká a za kterou prosíme, máme v okamžiku, kdy se modlíme, ještě před tím, než to vidíme.

Nejsme určováni tím, co vidíme a cítíme, ale tím, co říká Boží Slovo. Bůh učinil Abrama otcem. Abraham chválil Boha za to, že mu dal Izáka, ještě před tím, než se mu narodil (věřil zaslíbení).

Zásadní je doba od okamžiku, kdy člověk přijme uzdravení, až do té doby, než se to, pro co věříme, stane viditelným, než doktor napíše: „Stal se zázrak!“

Je třeba se po tuto dobu sytit Božím Slovem, děkovat Bohu a chválit Ho za uzdravení. Člověk by měl mluvit o sobě jako o uzdraveném, mluvit o sobě Boží Slovo.

Víra je jako semeno, musí vyrůst ven ze srdce. Nejprve roste v duchu, odtud se musí dostat do myšlení, do duše a nakonec bude ovlivněno i tělo. Naše duše i tělo se přizpůsobí duchu. Tělo je ovlivnitelné našim duchem. Je však nutné zůstat stále ve víře, žít se Božím Slovem.

J 8,31-32: Ježíš řekl Židům, kteří mu uvěřili: „Zůstanete-li v mém slovu, jste opravdu mými učedníky. Poznáte pravdu a pravda vás učiní svobodnými.“

Když je člověk plný Božího Slova, nemoc je vytlačena pravdou. Boží Slovo je lék. (Srovnej J 15,7; Př 4,20-22.)

Joz 1,8: Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit to, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě.

Bible nám říká, že máme nejprve přemýšlet, poznat Boží vůli, věřit, že přijímáme, oč prosíme, mluvit, konat a pak se dostaví úspěch. HALELUJA!!!

Modlitba víry

Drahý Ježíši, já věřím, že Ty jsi zemřel nejenom za mé hříchy, ale také za mé nemoci. Já věřím, že to byla právě má nemoc, kterou Ty jsi vzal na sebe, když jsi byl na kříži.

Já vyhlašuji a vyznávám, že to byly Tvé rány, kterými jsem já v tuto chvíli uzdravena.

Já věřím, že jsem uzdravena ranami Ježíše.

Já věřím, že tento dar Božského uzdravení mi náleží. V tuto chvíli já říkám, že mám uzdravení. Já mám své uzdravení. Já jsem úplně uzdravena. Odmítla jsem nemoc, nemoc nemá žádné místo v mém životě. Já vyhlašuji, že jsem zdravá. Děkuji Ti, Otče, za to, že jsem uzdravena.

Já Tě chválím za své uzdravení a děkuji Ti, že Tvá moc ve mně pracuje. Já Ti děkuji, že jsem dokonale uzdravena. Já tomu věřím, proto to mluvím a já to uvidím, protože tomu věřím. Je to tak, je to pravda, je to realita. Všechno opačné je lež. Já jsem uzdravena ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Už během této modlitby jsem prožívala silnou přítomnost Ducha Svátého. Cítila jsem, že se věci začínají dávat do pohybu, že moc Božího Slova začíná působit, že nastávají velké změny.

Nabité Božím Slovem jsme odjely s Helenou domů. Obě jsme horlivě studovaly Písmo, byly jsme neustále ve spojení, pořád jsme si telefonovaly, to když jsme učinily ten či onen nový objev.

Úterý 11. dubna 2000

Helena mi hned ráno volala, že když přijela domů, malá Terezka už byla plná zvědavosti, co se na Dobříši dělo.

Helena jí oznámila: „Jsi uzdravená.“

Terezka, ještě nejistě: „Fakt? Doopravdy?“

„Dopřavdy jsi uzdravená, všichni jsme se společně s pastorem Milošem za tebe modlili a je to hotová věc.“

Ještě se ujišťovala: „A to už můžu normálně jíst?“

Helena na to: „Můžeš normálně jíst, na co máš chuť, vždyť ti říkám, že jsi uzdravená!“

Terezka: „A co alergie? Už nemusím jíst léky?“

„Z alergie jsi také vyléčena. Máš tu poslední dvě nebo tři dávky, tak ty můžeš dobrat, na tom zas tak nesejde, ale pak už nebudeš muset žádné vakcíny užívat. Zkrátka, když uzdravena, tak uzdravena!“

Terezce se objevil na tváři zářivý vítězný úsměv a šla si vybrat něco „na zub“ z ledničky. Volba padla na čokoládový termix a pak i na jiné dobroty, které doposud vůbec nemohla jíst.

Sláva Pánu! Celou noc spala jako nemluvnátko, žádné bolesti se neozvaly, od té doby až dodnes jí všechno bez jakýchkoli obtíží. Po alergii také není ani památky!

Dokonce jí Bůh zbavil i kinetózy! Bez zklidňujících léků nebyla schopna vůbec cestovat. Když jela o pár týdnů později na školní výlet, Helena jí ráno nabízela kinedryl, ale ona sama pravila: „Na co, vždyť to už nepotřebuji!“ A měla pravdu. Haleluja!!!

Na případu malé Terezky je jasně vidět, co zmůže víra.

Její čistá dětská víra, která není zahlcena zkušenostmi, rozumem, není zatížena pochybnostmi ani ničím jiným.

Máma jí zkrátka řekla, že je uzdravena a ona nemá, proč by tomu nevěřila.

Byla to však Boží moc, síla Božího Slova, která ji uzdravila. Byla to stejná Boží moc, která dala matce jistotu uzdravení jejího dítěte.

A tu také Terezka vnímala.

Kdyby jí před tím Helena stokrát říkala, že není nemocná, sama by tomu nevěřila. Teď však má pevnou jistotu, že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil (Ř 4,20-21; Iz 53,4-5). Je to obrovská milost! Díky Pánu!

Z 18. kapitoly Matouše: ...Ježíš zavolal dítě, postavil je doprostřed a řekl: „Amen, pravím vám, jestliže se neobráte a nebudete jako děti,

nevejdete do království nebeského. Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je nejvyšší v království nebeském. A kdo přijme jedině takové dítě ve jménu mém, přijímá mne.“

Vzpomínám si ještě na 10. dubna, kdy jsme byly s Helenou u pastora Miloše na Dobříši.

Marcela přichystala malé občerstvení - obložené chleby se zeleninou. Pamatuji se, s jakou chutí jsem se zakousla do rajčete, které bych se dříve vůbec neodvážila sníst z obavy, že se mi slupkami zacpe střevo. Bylo to moje první rajče po mnoha měsících.

Během krátké doby jsem zařadila do svého jídelníčku VŠECHNO. Dlužno napsat, že mi od té doby nebylo po jídle ani jednou špatně.

Dny ubíhaly a já jsem se cítila stále lépe a lépe. Přestaly se mi dělat ony tvrdé boule na břiše, o nichž jsem se zmiňovala na začátku, postupně jsem pod vedením Ducha Svatého přestala užívat všechny léky.

Náš pěvecký sbor na Velikonoční pondělí pořádal koncert. Po něm jsme šli na společnou večeři do blízké restaurace. S chutí jsem si dala zeleninový salát a bramboráky. Kdybych dříve snědla jen malou část toho, co tento večer, za chvíli bych v lepším případě ležela s bolestmi břicha. Ale nic takového se nestalo!

Pokolikáté už jsem se svěřila do rukou Pánu s pevnou důvěrou, že Jeho Slovo platí, že se na Ně mohu ve všem spolehnout!

Mk 5,36: „Neboj se, jen věř!“

Tak mocně ke mně tento verš promlouval!

4. května 2000

Čím více jsem se zabývala Božím Slovem, tím více jsem cítila, jak to satan těžce nese.

Nemohu nenapsat, že se stále snažil mi podsouvat pochybnosti, stále se snažil zlomit mou důvěru v Pána.

Začaly mě přemáhat pocity, že vše není zas až tak růžové, jak se zdálo. Symptomy nemoci se přece jen někdy ozývaly. Napadaly mě myšlenky, že třeba dělám nějakou chybu, že „špatně věřím“.

Přesto jsem každý den děkovala Pánu za uzdravení, určovala jsem si, jak se mám cítit a věřila jsem, že se tělo musí dát do souladu s myslí.

Když satan zjistil, že to se mnou nepůjde tak lehce, řekl si, že to na mně zkusí jinudy. Přímo fyzicky jsem cítila, jak se pokouší mě zlomit.

Chtěl mě zasáhnout do nejcitlivějšího místa, které má každá máma.

4. května jsem odvezla svého čtrnáctiletého syna na pohotovost s bolestmi břicha. Po různých vyšetřeních a odběrech krve lékaři vyslovili podezření na Crohnovu chorobu.

Jaká podivuhodná shoda právě v době, kdy já jsem se svou nemocí skoncovala!

Syn byl hospitalizován.

Odjela jsem mu domů pro nějaké osobní věci. Byla jsem však nezvykle klidná. Přestože výsledky vyšetření nevěstily nic pozitivního, vůbec mě to neznepokojovalo.

Když jsem se vrátila do nemocnice, řekla jsem synovi: „Viš přece, že když jsi přijal Ježíše Krista do svého života, jsi Boží dítě. Stále si to opakuj. Viš přece, od koho přicházejí nemoci. Tak mu nedávej žádné místo! On bude muset odtáhnout, protože nad námi nemá žádnou moc!“ (Ef 4,27; Jk 4,7)

Samozřejmě, že jsem se hodně modlila, prostudovala jsem několik knížek, z nichž mě v tuto chvíli nejvíce oslovil titul „Autorita věřícího“ od K. E. Hagina.

Začala jsem tedy svou autoritu, která mi byla svěřena skrze víru v Boží Slovo, proti satanu uplatňovat. Měla jsem stále pevnější jistotu, že nad ním mám moc skrze Ježíše Krista, že skutečně nemá šanci v nás působit, pokud mu to nedovolíme. Vnímám to stále jako naprostou realitu.

Uvědomovala jsem si ale, že syn už je dost velký, a že bude záležet hlavně na něm, zda nemoc bude moci začít působit v jeho těle, či nikoli.

Bůh mi však dodával pokoj. Změny, které se děly v mém životě a které byly tak mocné, na mé děti tolik působily!

Tak i syn zaujal k pokušení podlehnout nemoci, které na něj přišlo, ten správný postoj. Díky Pánu!

Za pár dní se chlapcovy potíže zklidnily, takže byl propuštěn do domácího ošetřování. Na každé další kontrole byly výsledky vyšetření vždy lepší.

Přesto se mi někdy vkrádaly do mysli obavy o syna, pochybnosti, jestli sama dokážu své uzdravení dotáhnout do konce. Bylo to stále silnější a silnější, až jsem se rozhodla, že se vypravím zase na Dobříš za pastorem Milošem pro duchovní občerstvení a povzbuzení.

Shodou okolností mi volala Marcela, že 14. května bude pastor Miloš kázat na Dobříši ve shromáždění, a tak jsme se dohodly, že přijedu.

14. května 2000

V neděli jsem přijela na Dobříš plná otázek a pochybností o svojí víře.

Nepřemýšlela jsem o tom, že by chyba mohla být na Boží straně, to rozhodně ne, ale pochybovala jsem o sobě, o svých postojích.

Chtěla jsem se po shromáždění pastora Miloše na všechno vyptat.

Jak podivuhodně však jedná Bůh!

Pastor Miloš ten den kázal právě o tom, co dělat, když přijdou pochybnosti! Bylo to slovo určené přímo pro mne! Sláva Pánu!

Co dělat, když přijdou pochybnosti?

Kázání vycházelo z knihy Skutků 26,16: Ale vstaň a stůj na nohách svých. Nebo protoť jsem se tobě ukázal, abych tebe učinil služebníkem a svědkem i těch věcí, kteréž jsi viděl, i těch, v kterýchž ukazovati se budu tobě (kral.)

Tato slova pronesl Pán Ježíš k Pavlovi, když se mu zjevil na jeho cestě do Damašku. Řekl mu také, jaký Boží plán je pro něho připraven (verše 17,18). (I nám Bůh říká ve svém Slově, jaký je Jeho plán pro nás.)

*Pán neřekl Pavlovi, aby si odpočinul, neřekl mu, aby se posadil, ani aby si lehl, ale naopak mu řekl, že má **pevně stát na svých nohou, Bůh že bude s ním.***

A Pavel nemohl jinak, než poslechnout a konat Boží vůli. Když pak pro to na něj přišla tíseň a byl zajat, hájil se před králem Agrippou: Ale s pomocí Boží ještě až do dnešního dne stojím, vydávaje svědectví i malému i velikému, nic jiného nevypravuje, než to, což proroci a Mojžíš zvěstovali, že se mělo státi (verš 22 - kral.)

Pak pastor Miloš použil ze Starého zákona, z Druhé knihy Paralipomenon, z 20. kapitoly nádherný obraz toho, co dělat, když na člověka přijdou obavy a pochybnosti, když okolnosti nejsou právě příznivé.

Mně se úžasně vybavovaly paralely z mého života.

Je zde popisována situace, kdy proti judskému králi Jóšafatovi vytáhla nepřátelská vojska. To byla moje nemoc.

*Píše se tu i o obavách Judejců, kteří si byli vědomi toho, že **sami nemají sílu zvítězit** nad nepřítelem.*

*Přestože nevěděli, co mají dělat, nepropadli strachu, ale začali volat k Hospodinu s jistotou, že je vyslyší a zachrání. Ve 13. verši se přímo píše, že všichni Judejci **stáli před Hospodinem** a volali k Němu.*

*Pak Hospodin promluvil skrze Jachziela, jednoho z Judejců (verš 15): ...,Nebojte se a neděste se tohoto velikého množství. **Boj není váš, ale Boží!...***

Verš 17: „Vy přitom bojovat nemusíte. Postavte se,... stůjte a uvidíte, jak vás Hospodin zachrání... Hospodin bude s vámi.“

*Co udělali Judejci potom? Podle veršů 18 a 19 se **Hospodinu klaněli a chválili Ho.***

Na druhý den brzy ráno vytáhli proti nepříteli. Jóšafat se před ně postavil a řekl: „...Věřte v Hospodina, svého Boha, a budete nepohnutelní!...“

Nejsem rozhodně sběhlá ve válečných taktikách, ale mám za to, že v bitvě vždy vpředu šli nejlepší ozbrojenci, aby první zásah nepřítele byl co nejsilnější.

*Jóšafat však udělal něco naprosto nečekaného! Postavil před ozbrojence **zpěváky, oni šli vpředu a vzdávali chválu Hospodinu!** (verš 21)*

*A právě když jásali a chválili Boha, Bible přímo říká, že Hospodin vyslal zálohy proti těm, kteří přitáhli na Judejce, a že byli poraženi. Nepřátelská vojska se sama navzájem zničila, **nikdo nevyvázl.***

*V těchto dobách bývalo zvykem, že vítězové vždy po bitvě posbírali z bojiště kořist. To také udělali Jóšafat a jeho lid. A v Písmu stojí, že **získali pro sebe tolik, že to nemohli unést. Dobrořečili Hospodinu a On je naplnil radostí z vítězství nad nepřítelem.***

Než pastor Miloš dokončil své kázání, i já jsem byla znovu naplněna radostí a jistotou o uzdravení. Všechny moje obavy byly pryč.

Dostala jsem odpověď, kterou jsem potřebovala slyšet! Sláva Pánu!!!

Nuže, není to nádherný důkaz toho, jak je Pán stále s námi, jak dobře ví, co se odehrává v naší mysli i v srdci, a jak nám dává vždy to, čeho je nám právě zapotřebí?

Je to úžasný návod k tomu, co dělat, když na nás přijdou pochybnosti!

Bůh je tak veliký a mocný, že všechno už zaopatřil, na všechno myslel. Ježíš za nás všechny problémy vynesl na svém těle na kříž.

My nemusíme dělat vůbec nic, nemusíme ani trpět, ani znovu a znovu prosit o uzdravení, ani ho znovu přijímat. Stačí, když budeme pevně stát na Božím Slově, když Ho přijmeme jako pravdu.

I v Ef 6,10-16 nám Písmo říká, co dělat, když přijdou tlaky od d'ábla: máme sílu hledat u Pána a obléci si plnou Boží zbroj (pravda, spravedlnost, spasení, služba evangeliu, víra a Slovo Boží) a pevně STÁT.

O všechno ostatní se postará Bůh. Boj totiž nevedeme my, ale náš Pán, který žije v nás.

Nám už zbývá jen děkovat a chválit Boha za to, co pro nás učinil. Pro mne se to již stalo osobní zkušeností!

A tak tedy posílena ve víře a zbavena všech pochybností jsem odjela domů.

Nadále já i můj syn tvrdě uplatňujeme svou autoritu proti nepříteli a pevně stojíme na Božím Slově. Každý den prožíváme vítězství. Nic nás nemůže přesvědčit, že je to jinak.

A buď si, milý čtenáři, jist, že pokud přijmeš Boží nabídku, nakonec nebudeš moci unést všechnu tu radost a lásku, kterou má pro tebe Bůh připravenou! Amen!

17. května 2000

Jako každý den i dnes jsem listovala a četla v Písmu.

Věřím, že to byl Pán, kdo zastavil moje oči na verších Žalmu 6. Díky Pánu za to, že mi dává každý den poznávat nádheru všeobjímajícího Božího Slova, že mě vede a stále se mnou pracuje.

Uvědomila jsem si, že tento Žalm je napsán také o mně, že se tam píše přímo o mém osobním prožitku.

Nekárej mě, Hospodine, ve svém hněvu

*Nekárej mě, Hospodine, ve svém hněvu,
netrestej mě ve svém rozhořčení!
Smiluj se nade mnou, Hospodine, chřadnu,
Hospodine, uzdrav mě, mé kosti trnou děsem.
Má duše je tolik vyděšená,
a ty, Hospodine, dokdy budeš váhat?*

*Vrať se, Hospodine, braň mě,
pro své milosrdenství mě zachraň!
Mezi mrtvými tě nebude nic připomínat;
což ti v podsvětí někdo vzdá chválu?
Vyčerpán jsem nářkem,
každé noci smáčím svou podušku pláčem,
skrápím slzami své lože.
Zrak mi slábne hořem,
kalí se mi vinou všech mých protivníků.*

*Pryč ode mne všichni, kdo pácháte ničemností!
Hospodin můj hlasitý pláč slyší,
Hospodin slyší mou prosbu,
moji modlitbu Hospodin přijme.
Hanba a velký děs padnou na všechny mé nepřátele.
Pryč odtáhnou v náhlém zahanbení.*

V první části je popsáno přesně to, co jsem prožívala. Byla to nejen fyzická, ale hlavně psychická muka a moje neporozumění Bohu.

Další část je modlitbou, prosbou, voláním z hlubokého zoufalství, které jsem prožívala.

Už dříve jsem Hospodina znala, věděla jsem o Jeho milosrdenství, dostalo se mi od Něho již mnoho požehnání.

Satan byl však ten, který mi stále oslepoval oči. Bylo výsledkem jeho snah, že jsem stále neviděla Boží vůli ve světle pravdy, a tak mohla nemoc ve mně působit!

Konečně ve třetí části přichází zvrát! Boží zásah! Moje vzpoura proti nemoci, proti satanu!

Najednou přišlo rozjasnění, jistota v Hospodina, v to, že mě slyší a vyslyší.

Zároveň velké zaslíbení, že vše zlé bude mít dobrý konec!

Celý Žalm na mě tak mocně zapůsobil, že jsem si uvědomila, že v Bibli je skutečně popsán život každého z nás! Každá situace, každý problém, všechno, s čím si člověk někdy neví rady. Zároveň se tu píše o lásce, ať už mezi mužem a ženou nebo o lásce k bližnímu, o mezilidských vztazích, o každé radosti, o každém zklamání, o každém prožitku, který mě i tebe může potkat, o každé potřebě, kterou můžeme mít, o každé životní cestě, byť by byla sebeklikatější, zkrátka o VŠEM.

Když čtete v Bibli o všech těchto věcech, najdete tam zároveň východisko z každé situace, varování před možnými následky určitého jednání.

Skrze Boží Slovo se stále rodí něco nového. Když budete znovu a znovu pročítat tatáž místa v Bibli, pokaždé tam objevíte něco nového, co vás překvapí!

Bible je zkrátka poklad.

Co je ale hlavní?

Zjistíte, že je to skutečně Bůh, kdo má všechno v rukou, že vás MILUJE, že vlastně sám Bůh je ta pravá LÁSKA. Že pro vaši záchranu byl ochoten obětovat život svého jediného Syna! (Jan 3,16)

Kdo z lidí by to dokázal? To je nejvyšší důkaz Lásky!

Zjistíte, že z Boží strany je vše již připraveno. Že záleží jen na vás, abyste hledali, co je Boží vůle a s láskou a v pokoře ji přijali. Jen to vás totiž dovede k opravdové svobodě a k plnému životu! (Mt 7,7-11)

Znám jedny novomanžele, na kterých je vidět, že se opravdu milují, prožívají „kvalitní“ vztah.

Snad každý z nás v životě potká a prožije „silu lásky“ na počátku partnerského vztahu. Co však přijde, když zamilovanost vyprchá? Obstojí lidská láska, až přijdou problémy každodenního života, kterým se nikdo nevyhne? Víme, že se můžeme na 100% na partnera spolehnout, že nás nikdy nezklame?

Bůh však toto vše a ještě mnohem více nabízí ve svém Slově.

Oč kvalitnější a nádhernější, oč plnější by mohl být vztah oněch novomanželů, kdyby do svého manželství přizvali Boha! Neboť trojpramenný provázek nesnadně se přetrhne! (Kaz 4,12) Sami nevědí, o co se ochuzují!

Ó, Pane, jak bych jim přála, aby poznali rozměr Boží Lásky!

28. května 2000

Na tento den bylo v našem sboru naplánováno misijní setkání mladých tvůrců ze všech uměleckých žánrů na téma LÁSKA. Asi dva týdny předem jsme se na to začali připravovat.

Pro mne to znamenalo všechny tyto mladé umělce nakontaktovat, napsat, namnožit a rozeslat pozvánky jak pro účinkující, tak pro některé diváky, zorganizovat program, udělat potřebnou propagaci v tisku, vyrobit plakáty a zajistit jejich vylepení.....

Naším hostem měl být pěvecký sbor z Prahy, který měl přijet už o den dříve kvůli zkouškám na společné vystoupení, takže pro ně bylo nutné domluvit ubytování a stravování. Naštěstí jsem na to nebyla sama.

Přesto toho bylo požehnaně, ale dlužno napsat, že to stálo za tu námahu. Celá akce se vydařila, byla vysoká účast jak z řad účinkujících z oboru výtvarného, literárního, hudebního, dramatického, tak i z řad diváků.

Den předem, v sobotu, přijel již zmíněný sbor z Prahy. Chtěli jsme jim ukázat naše město a některé historické památky, tak jsme se s nimi vydali na „procházku“. Počítám, že jsme za to odpoledne nachodili aspoň 10 km, a to dost svižným tempem! Vrátili jsme se do našeho sboru, kde jsme měli společnou zkoušku. Pak následovala večeře v restauraci, kde vlastně „pěvecká zkouška“ pokračovala. Kolem jedenácté hodiny jsme se rozešli, neboť ráno nás čekala bohoslužba a před ní ještě další zkouška.

Když jsme druhý den ráno společně vykonali bohoslužbu, bylo potřeba připravit vše na odpolední akci. Rozvěšovali jsme obrazy, připravovali občerstvení. Pak honem na oběd a zase zpátky. Program trval asi do 18 hodin.

Byl to zkrátka náročný víkend a když pomyslím na přípravy, byl to skutečně vyčerpávající týden.

Proč se však o tom rozepisuji?

Po celou dobu příprav i během nedělního setkání jsem se cítila velmi dobře. Spoléhala jsem na Boha. Dříve bych nemohla absolutně takový nápor fyzicky zvládnout. Například jen ta procházka městem byla mou nejdelší pěší trasou za posledních deset let!

Když celá akce dobře skončila a hosté odjeli, uvědomila jsem si na jednou, jak náročné to bylo a jak jsem unavená.

Troufám si však tvrdit, že po takovémto maratonu by byl unaven každý jiný člověk.

Hned přiskočil satan a využil moji fyzické vyčerpanosti. Než jsem stačila dojet domů, udělalo se mi nevolno a začala jsem pociťovat velké bolesti v břiše. Tyto stavy jsem důvěrně znala. Za chvíli mi bylo tak špatně, že jsem se nemohla ani modlit.

Doufala jsem, že když si dám sprchu, bolesti povolí a přejdou. Sedla jsem si tedy do vany a lila na sebe teplou vodu. Bylo to však stále horší a horší.

Nemohla jsem schopna dělat nic jiného, než jen začít volat jméno JEŽÍŠ. „JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ, JEŽÍŠ.“

Vzývala jsem Pána a po chvíli jsem cítila, jak Ho byla plná koupelna.

Trvalo to asi pět minut, možná deset - a bolesti byly pryč. Sláva Pánu!!!

Žalm 18,47: Živ je Hospodin! Bud' požehnána moje skála, vyvýšen bud' Bůh, má spása!

Žalm 18,49: Vysvoboditeli od nepřátel, pozvedáš mě nad ty, kdo proti mně povstávají, ty mě násilníku vyrveš.

Žalm 30,2-3: Hospodine, tebe vyvyšuji, neboť jsi mě vytáhl z hlubin, nedopřáls mým nepřátelům, aby se nade mnou radovali. Hospodine, Bože můj, k tobě jsem volal o pomoc a uzdravils mě.

Fp 2,9-11: Proto Ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno - na nebi, na zemi i pod zemí - a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Amen.

29. května 2000

Ráno jsem vstala jako rybička a šla jsem na gastroenterologii ke své lékařce pro výsledky pravidelných krevních testů.

Musím napsat, že jsem ani nebyla moc překvapená, když mi doctorka sdělila, že jsou v pořádku. Zkrátka jsem to věděla!

Moje radost však byla obrovská! V tu dobu jsem byla už téměř šest týdnů úplně bez léků!!! Nepřestávám děkovat Bohu!

Dostala jsem ještě žádanku na pravidelnou ultrazvukovou kontrolu, na kterou jsem se také hned objednala.

2. června 2000

Na tento den připadlo ono kýžené SONO vyšetření. Byla jsem objednána na 8,30.

Nemohla jsem dospat, tak jsem se na to těšila. Z domova jsem vyrazila už v 8 hodin, abych nemusela spěchat a mohla si to pořádně vychutnat. Šla jsem pěšky a celou cestu jsem si zpívala chvály, přesně tak, jako to udělal Jóšafat (2 Pa 20,21). Děkovala jsem Bohu za uzdravení s pevnou jistotou, že Jeho Slovo platí.

V čekárně to ještě nějakou chvíli trvalo, což se mi hodilo. Mohla jsem to ještě pořádně „promodlit“.

Když mě lékař zavolal, vešla jsem do ordinace naplněna radostným očekáváním. Lehla jsem si na lehátko a v duchu jsem si říkala: „Tak pojdte, sondy, stejně na nic nenarazíte...“

Začalo obvyklé vyšetření všech orgánů. Chodím stále ke stejnému lékaři, který má veškerou dokumentaci o mém zdravotním stavu. „Moje střeva“ si nechává vždy nakonec.

Chvíli mi jezdil sondami po bříse, pořád se mračil na obrazovku, pak zase prohlížel staré snímky, vyměnil sondy..., až se mě po chvíli zeptal: „Paní doktorka vám minule nasadila nějaké léky?“ (Ze záznamů věděl, že se můj stav stále zhoršoval.)

„Ano.“ Odpověděla jsem. (To, že jsem je neužívala, jsem si raději jen myslela.)

„Hm, hm, a máte nějaké potíže?“

„Nemám,“ já na to.

„A proč vás sem tedy posílají?“ ptal se dál doktor.

„Asi na kontrolu,“ řekla jsem popravdě.

Ještě pěknou chvíli to trvalo, než si všechny snímky porovnal, až nakonec řekl: „No, musím vám říct, že je to mnohem lepší než minule. Ta vaše choroba je skutečně na ústupu!“

HALELUJA!!! Bůh je dobrý Bůh!!!

I lékař potvrdil, že se v mém těle staly pozitivní změny!

Dvanáct let jsem žila s vědomím, že jsem nemocná, musela jsem čelit bolestem a dalším nepříjemným okolnostem, nemoc mě omezovala, ďábel mě utlačoval.

Nyní je však skutečností, že neberu žádné léky, všechny symptomy zmizely, mohu jíst všechno, mohu dělat i to, co jsem dříve dělat nemohla. Ďábel už nade mnou nemá žádnou moc! Cítím se skvěle, jsem zkrátka zdravá!!!

Můj Bůh mě přesvědčil o tom, že je opravdu všemocný. Pro Něho není NIC nemožné.

Věřím, že tentýž Bůh zasáhne do mého těla svou stvořitelskou mocí a způsobí, že v něm nezůstanou žádné stopy po nemoci. Moje poškozené orgány budou obnoveny a odoperovaná střeva mi budou znovu stvořena. Zmizí mi jizvy, které mi zůstaly po operacích!

Jsem si vědoma toho, jak silné prohlášení jsem právě učinila, ale takový je zkrátka můj Bůh! Je milující, pravdivý a věrný. V Jeho Slově mám 100% jistotu. Je to realita!!!

Události dalších dnů se mi staly dalším důkazem toho, že čím více je člověk vydán Bohu, Pán může tím více v jeho životě působit!

Jsem tak šťastná, že si mě Bůh začal používat pro svoje záměry!

8. června 2000

Brzy ráno jsem se probudila, teprve svítalo. Zdály se mi nějaké hrozné sny. Čas od času se každému stane, že se mu zdají nějaké divočiny a že neví, co by mohly znamenat, tak je raději hned pustí z hlavy.

Tento sen byl ale jiný. Přesně jsem si pamatovala, co se v něm odehrálo, ale hlavně jsem s naprostou jistotou věděla, že ten sen je od Boha.

Zdálo se mi totiž o mojí bývalé spolužačce Janě, o tom, že se zmitá v nějakých problémech, které není potřeba zde rozepisovat, a že dokonce uvažuje o sebevraždě.

Nikak zvlášť jsem se s Janou nestýkala. Občas jsme se potkaly ve městě, prohodily pár slov. Je pravda, že během zimy mě Jana dvakrát, možná třikrát navštívila ještě s jednou naší spolužačkou, ale to jsme mluvily spíše o běžných věcech a vzpomínaly na školu.

Věděla jsem, že za ní musím jít. Pokoušela jsem se jí dovolat, ale telefon nikdo nezvedal.

Volala jsem tedy do práce, ale tam mi řekli, že Jana je již čtrnáct dní nemocná, že musí být doma.

Vyrazila jsem tedy k ní domů bez ohledu na to, že nebere telefon. Zvonila jsem dole u domovních dveří, ale bylo zamčeno a nikdo neotvíral.

Na ten den jsem byla objednaná na zubní prohlídku, kam jsem tedy odešla. Stále mi to ale vrtalo hlavou. Hned jak jsem odbyla zubaře, jsem se k Janinu domu musela vrátit.

Snažila jsem se dostat do domu, nikdo neotvíral. Nějak jsem však nemohla odtamtud odejít. Začala jsem tedy obcházet dům a volat na Janu do oken.

Už jsem myslela, že to vzdám, když vtom Jana opravdu vyhlédla z okna. Samozřejmě se divila, co tam dělám, měla jsem pocit, že jdu nevhod. Nicméně mě pozvala nahoru.

Nabídla mi něco na zub, ale já jsem jí ujistila, že nic nechci, že jsem jí přišla říci něco velmi důležitého.

Posadily jsme se do pokoje a já jsem začala: „Řeknu ti to popravdě. Posílá mě za tebou Bůh.“

Janě poklesla brada. Koukala na mě vytřeštěnými očima.

Začala jsem jí vyprávět o mém snu. Na mou otázku, zdali na tom je něco pravdy, jestli se něco neděje, Jana se slzami v očích ze sebe pomalu soukala, jaké má problémy v rodině, v zaměstnání, se zdravím a že už to nemůže unést.

Svěřila se mi také, že věří v Boha, že Ho stále prosí, aby jí ukázal cestu ven z jejích problémů, zvláště v posledních dnech. O Ježíši však nic nevěděla.

Najednou jsem viděla, že jsem přišla velmi VHOD. Přinesla jsem jí totiž evangelium. Řekla jsem jí to nejdůležitější, co potřebovala ve svém životě slyšet.

Vyprávěla jsem jí i o tom, co se děje v mém životě, odpověděla jsem jí na otázky, které měla. Ještě ten den jsem jí přinesla kazety s křesťanským vyučováním a opustila jsem ji s tím, ať si vše v klidu promyslí, ať se svobodně rozhodne, zdali chce změnit svůj život, a nabídla jsem jí pomoc, kdykoli bude potřebovat.

Stále mi děkovala, ale já jsem jí ujišťovala, že nemá děkovat mně, ale Bohu, že mě sem poslal. Já že jsem Ho jen poslechla (díky Pánu!).

9. června 2000

Jaká byla moje radost, když druhý den zazvonil telefon a na druhém konci se ozvala Jana! Ptala se, jestli by nemohla přijít! Sláva!!!

Přišla ve smluvenou hodinu. Ještě chvíli jsme probíraly některé věci, které jí nebyly úplně jasné, a Jana u mě doma v kuchyni přijala Ježíše Krista jako svého Pána! Haleluja! Sláva Pánu!

Od té doby jsme spolu téměř každý den v kontaktu. Jana je úplně hladová po Bohu a po Božím Slově. Vidím, jaké dělá velké pokroky. Bůh jí k mému úžasu dal tolik požehnání v tak krátké době!!! Je to další důkaz toho, jak je dobrý, jedinečný, štědrý a milující!!!

Jana začala chodit do sboru, chodíme na křesťanská shromáždění. Právě se připravuje na křest.

Postupuje opravdu sedmimilovými kroky! Dokonce už přijala křest Duchem Svatým a začala mluvit v cizích jazycích!! Sláva Pánu!!!

Sama říká, jak je šťastná, jak cítí, že je silná, jak jí zmizely všechny deprese, jak všechno zvládá, část problémů si už vyřešila.

Je to na ní i vidět! Má v očích Boží jiskru.

Ani si neuvědomuje, jakým je pro mne požehnáním!

28. června 2000

Již pět let nosím jedny brýle. Plastová skla mám tak poškrábaná, že přes ně není už nic pořádně vidět. Objednala jsem se tedy k očnímu lékaři, aby mi napsal nová skla.

Jednalo se o běžné vyšetření očí. Už jsem se zvedala z vyšetřovacího křesla, když doktor povídá: „Nosila jste ty brýle?“ Já na to: „Nosila.“

„No, je to sice zvláštní, ale s tím vašim tupozrakým okem se něco děje! Máte ho mnohem lepší než na poslední prohlídce,“ řekl doktor.

Zapadla jsem zpátky do křesla.

Než mi doktor napsal nové brýle se slabšími dioptriemi, měla jsem chvíli na to, abych prožila další okamžik vděčnosti a pokory před mým Bohem.

„Dostaneš víc, než budeš moci unést!“ Tato slova mi pořád zněla v uších.

Jenom Tobě patří moje HALELUJA, Pane!

Dnes mám celé nové krásné brýle, přestože mi na ně nezbyvaly peníze a původně jsem si chtěla nechat vyměnit jen skla.

Den ode dne prožívám stále větší a větší milost a zároveň vděčnost Bohu za to, jak mě stále více obdarovává. Je toho tolik, že se zalykám štěstím a radostí!!!!

Požehnání od Boha přichází z míst, odkud to vůbec nečekám!

A to nemluvím o tom, že mám také nějaká očekávání, nějaké zatím nenaplněné potřeby!

Oč větší bude má radost, až budou i ty naplněny, neboť Bible říká, že Bůh naplňuje každou naši potřebu!!!! (Fp 4,19)

A tak se ve svých modlitbách přimlouvám i za tebe, milý čtenáři, aby ti Bůh oživil tato slova, aby ti otevřel tvoje vnitřní uši, uši srdce a probudil v tobě touhu Ho poznat.

Ostatní už přijde samo, neboť je psáno:

Proste a bude vám dáno; hledejte a naleznete; tlučte a bude vám otevřeno. Neboť každý, kdo prosí, dostává, a kdo hledá, nalézá, a kdo tluče, tomu bude otevřeno (Mt 7,7-8).

Cítíš-li ve svém srdci touhu pozvat Ježíše do svého života, věz, že existuje jediný způsob, jak můžeš navázat vztah s Bohem.

Bible v listě Římanům 10,9.13 říká:

Vyznás-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Každý, kdo vzývá jméno Páně, bude spasen.

Pokud opravdu věříš, že Ježíš za tebe zemřel na kříži a že byl třetího dne vzkříšen z mrtvých, pokud chceš změnit svůj dosavadní život, modli se prosím nahlas následující modlitbu:

„Věřím ve svém srdci, že Ježíš Kristus je Boží Syn. Věřím, že za mne zemřel na kříži a třetího dne byl Bohem vzkříšen z mrtvých pro mé ospravedlnění.

Volám Tě, Pane Ježíši, do mého srdce. Přijď a změň celý můj život. Celý Ti ho dávám. Vyznávám Tě jako svého Pána a Spasitele a chci Tě následovat.

Děkuji Ti, že jsem spasen. Děkuji Ti, že mám věčný život! Amen.“

Toto byla nejdůležitější slova, která jsi kdy ve svém životě vyslovil(a). Teď jsi Boží dítě a máš věčný život. Už nejsi hříšník, a tak se odvrát od starého způsobu života. Ježíš je s tebou a bude ti pomáhat. Opatři si Bibli a čti Nový zákon. Můžeš začít Janovým evangeliem. Také mluv s Bohem o všech svých potřebách a touhách. On je touží naplnit a učinit tě šťastným člověkem.

Kateřina Heroldov

Neboj se, jen vř

Vydala autorka jako svou první publikaci

Sazba a zlom Tomř Hovorka

Použit psma v textu Times New Roman CE a v nadpisech ArsisDEEReg

Počet stran 56

tvrt vydání, Dobřř 2004

1000 ks

Tisk Xerografia, Dobřř

Copyright2000 Kateřina Heroldov

Copyright foto na oblce2000 Zdeněk Jarolímek

ISBN 80-238-5945-5

*O*n na svém těle vzal naše hříchy

na kříž, abychom zemřeli hříchům

a byli živi spravedlnosti.

Jeho rány vás uzdravily.

Vždyť jste bloudili jako ovce,

ale nyní jste byli obráćeni

k pastýři a strážci svých duší.

(Bible, 1P 2,24-25)